

Phần 4

Nhận được điện của Kiều Tiên, Mây Hồng mừng lắm. Cho nên cô chuẩn bị từ sớm. Cô nôn nóng chờ đợi thời gian.

Đến công công ty, lòng cô cảm thấy hồi hộp lạ. Thấy rõ Kiều Tiên kêu to:

- Mây Hồng!

Mây Hồng bước vào:

- Cảm ơn Kiều Tiên nhiều lắm!

Kiều Tiên xoa tay:

- Đừng khách sáo làm gì. Hãy chuẩn bị tính thần để thử việc cho đúng.

Mây Hồng nói một cách đầy tự tin:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Kiều Tiên lãnh nhiệm vụ hướng dẫn Mây Hồng thử việc:

Đây là văn bản chỉ hãy tham khảo rồi soạn lại cho hoàn chỉnh.

Mây Hồng tập trung vào văn bản. Chẳng những tham khảo mà cô còn sửa đôi một số chi tiết để văn bản hoàn chỉnh tốt hơn.

Hai người hồi hộp chờ đợi kết quả. Kiều Tiên thấy tinh thần Mây Hồng căng thẳng nên gợi chuyện:

- Nhà chị ở đâu thế?

Mây Hồng nghĩ mình cần phải che giấu thân phận nên nói:

Ở gần cầu Chữ Y, xóm lao động nghèo đó.

Kiều Tiên cảm thông nói:

- Có gì đâu mà chỉ phải ngại. Thế chị sống ở đó với ai cơ!

- Mẹ mình!

- Chỉ có hai người thôi sao?

- Phải, mình mồ côi cha từ thuở nhỏ.

Kiều Tiên chớp mắt vì cảm động, cô mấp máy đôi môi:

- Tôi xin lỗi!

Mây Hồng mỉm cười:

- Sao cô lại xin lỗi tôi!

- Vì tôi gọi lại nỗi buồn của chị.

Mây Hồng mỉm cười:

- Qua rồi mà!

Có điện thoại. Kiều Tiên chụp nhanh máy điện thoại:

- Alô! Dạ có ạ!

- Cô bảo cô ấy lên đây!

Kiều Tiên hỏi nhanh:

- Đạt rồi hả?

- Cô hỏi chi nhiều vậy?

Kiều Tiên gật đầu:

- Vâng, tôi biết rồi?

Kiều Tiên, cúp máy rồi nói với Mây Hồng:

- Chị lên phòng phó giám đốc đi nhé. Nhớ bình tĩnh.

Mây Hồng gật đầu rồi bước đi nhanh vào phòng phó giám đốc. Thấy Khánh Vân nhìn mình hần hộc. Kiều Tiên vờ như không thấy. Cô nói với Phượng Hằng:

- Có người tức muốn no bụng rồi kìa!

Khánh Vân hứ một cái thật kêu rồi bước ra ngoài.

Mây Hồng còn ngập ngừng đứng trước cửa văn phòng. Cô đưa tay gõ cửa:

- Vào đi!

Mây Hồng rón rén bước vào. Bốn mắt chạm nhau. Mây Hồng trợn mắt nhìn anh:

- Là anh sao?

Phúc An qua giây phút bất ngờ đã lấy lại bình tĩnh:

- Không ngờ lại gặp nhau. Nhanh đến vậy sao?

Mây Hồng kêu lên trong đầu. Trời ơi! Sao mà xui xẻo đến thế này chứ? Trái đất vậy mà nhỏ thật.

- Mình phải làm sao đây. Nhớ lại chuyện trước đây.

Mây Hồng càng thêm do dự:

- Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Cười cười Phúc An chỉ chiếc ghế đối diện:

- Mời cô ngồi!

- Sợ gì mà không ngồi, Mây Hồng tự nhiên ngồi xuống, Phúc An lại hỏi:

- Cô có tài như vậy sao không đi làm sớm.

Mây Hồng nói một cách kiêu kỳ:

- Điều này tôi có thể không trả lời được không? Chắc là không ai thèm nhận chứ gì?

- Anh...

- Đừng giận, tôi chỉ nói sự thật mà thôi.

Thấy không cần nói nhiều với anh ta, Mây Hồng giục:

- Tôi muốn biết kết quả. Xin anh hãy thông báo cho.

Hơi nghiêng đầu nhìn Mây Hồng Phúc An hỏi một câu châm chọc:

- Cô cần việc làm đến như vậy sao? Nếu tôi không nhận thì sao?

- Tốt. Tôi vẫn có thể đi xin việc nơi khác mà.

Mây Hồng không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh như thế này nữa. Nhưng dù sao mình cũng không được để thua anh ta. Nếu có được nhận thì cũng phải được nhận trong sự nể nan đàng hoàng, cô nói tiếp:

- Anh mau trả hồ sơ tôi lại đây.

- Sao cơ?

Mây Hồng nói một cách dứt khoát trước mặt Phúc An:

- Tôi không còn hứng thú muốn làm ở đây nữa. Anh trả lại hồ sơ cho tôi.

Phúc An vặn vẹo:

Nhưng tôi vẫn chưa công bố kết quả kia mà:

Bữa nọ, Mây Hồng bảo:

- Tôi không được nhận là cái chắc rồi.

Phúc An cười cười:

- Sao cô lại nghĩ thế?

- Vì người như anh đâu có hiểu lý lẽ là gì. Và cũng không phân biệt được phải trái.

- Thật vậy sao? Cô vẫn còn giận chuyện hôm nọ à?

Lắc đầu, Mây Hồng bảo:

Không tôi đâu có nhỏ mọn như vậy. Nhưng mà tôi không thể làm việc cho anh được.

- Tại sao?

Lý do tôi đã nói rồi.

Phúc An đột ngột nghiêm giọng:

Nhưng công tỹ của tôi đâu phải là cái chợ muốn vào ra tùy tiện như vậy.

Biết anh ta lại làm khó mình, nên Mây Hồng tròn mắt nhìn anh:

- Anh...

Phúc An bảo cô:

- Tôi nhận cô vào làm, cô thấy thế nào?

Mây Hồng cười nhạt:

- Và tôi cũng nói rồi. Tôi không muốn làm ở đây nữa.

- Sao cô cố chấp quá vậy?

Mây Hồng nói ngang:

- Thích thì làm không thì thôi, có gì đâu chứ. Một cô gái ngang bướng đầy cá tính. Cô đẹp một cách quyến rũ. Đôi mắt mở to như muốn cuốn hút người ta vào đó.

Phúc An đứng lên. Anh quyết không để mất một nhân tài:

Bây giờ cô về được rồi. Chuẩn bị ngày mai vào nhận việc. Rõ chưa!

Nghe giọng nói đầy quyền lực như ra lệnh ấy, Mây Hồng càng thêm bực:

- Tôi đã nói là tôi không muốn làm ở đây nữa.

- Nhưng tôi đã nhận cô vào làm rồi mà.

- Anh thật là quả đáng mà. Nếu vì muốn trả thù chuyện trước đây thì anh nói đi.

- Cô còn ngại chuyện ấy à?

- Sao tôi lại ngại chứ chuyện ấy là do anh em của anh có lỗi trước mà.

Phúc An nhìn cô đăm đăm:

- Và không không tiếc lời chửi mắng chúng tôi:

Mây Hồng lại cười nhạt:

- Anh em của anh đáng được chửi như vậy lắm mà.

Phúc An cho hai tay vào túi quần đi đi lại lại:

- Vậy sao?

Vừa ăn cướp vừa la làng chẳng quân tử chút nào cả. Ý giàu sang rồi bắt nạt người ta.

Hơi chạm tự ái, Phúc An đứng lại. Anh nhìn Mây Hồng trân trân:

- Cô nói hơi quá rồi đó!

- Tôi nói không quá đâu. Thay vì anh em anh phải đền con diều cho chúng tôi: Hay là phải có lời xin lỗi. Đẳng này còn lớn tiếng trịch thượng nữa.

- Không phải ý giàu thì còn gì?

Phúc An thấp giọng:

- Thì coi như tôi sai. Tôi xin lỗi được chưa.

Quay mặt đi nơi khác. Mây Hồng bảo:

- Chẳng có thành ý gì cả.

Biết cô đã xiêu lòng nên Phúc An chỉ vào chiếc ghế còn trống trong phòng làm việc của anh:

Ngày mai cô vào làm việc ở đó.

Tôi chưa quyết định gì cả. Chuyện ngày mai có đi làm hay không còn hỏi lại.

Nói rồi, Mây Hồng vớ lấy sắc tay tôi bước nhanh ra ngoài Phúc An nhìn theo mỉm cười.

Anh tròn mắt ngạc nhiên khi nghe Mây Hồng bảo mình đã xin việc làm. Cô vui mừng thật sự.

- Ôi, vậy là mi thoát khỏi cảnh thất nghiệp, và cảnh xòe tay xin tiền mẹ rồi.

Mây Hồng vẫn không vui được khi nhớ đến bộ mặt của anh ta:

- Nhưng mà ta còn phân vân lắm. Chưa biết tính làm sao?

- Gì cơ? Sao mi lại lưỡng lự như thế? Lại xảy ra chuyện gì à?

Biết có nói là bạn cũng không hiểu được nên Mây Hồng vội nói:

Chỗ ấy tuy là đúng sở trường của mình. Nhưng xem ra ông phó giám đốc ấy khó ghê lắm mi ơi!

Khoát tay, Kỳ Anh nói to:

- Khó thì mặc ông ta. Mình làm tròn nhiệm vụ thì thôi.

- Nói dễ như mi thì còn gì để nói nữa chứ. Kỳ Anh hơi ngạc nhiên:

- Ông ta khó cỡ nào mà xem ra mi gờm ông ta dữ thế?

Mây Hồng chép miệng:

- Khó thật đó!

Kỳ Anh xua tay:

Nếu khó thì xin nghỉ quách cho rồi, để tìm việc làm khác:

- Nhưng mà...

- Sao thế?

Làm chỗ ấy thì lại đúng sở trường của mình. Kỳ Anh tròn mắt nhìn bạn:

- Nhỏ này lúc thì thế này lúc thì thế kia là làm sao?

- Ta cũng không biết luôn.

- Mi khùng chắc.

- Có lẽ vậy!

Kỳ Anh la lên:

- Nhỏ này kỳ ghê!

- Gì mà kỳ.

- Ta quyết định cho mi nhé.

Mây Hồng gật đầu:

- Ừ, phải đó. Mi quyết định giúp ta đi. Thế nào cũng được.

Kỳ Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi đưa ra quyết định:

- Mi cứ đi làm chỗ ấy.

Mây Hồng nhìn bạn ngạc nhiên:

- Sao thế chứ?

Cứ làm thử một thời gian được thì làm còn không thì mình nghĩ có chết
thằng tây nào đâu mà sợ.

Nghe bạn nói có lý nên Mây Hồng gật gù:

- Mi nói như vậy cũng phải. Nhưng mà. Kỳ Anh nóng nảy bảo:

- Không có nhưng nhị gì cả. Cứ quyết định vậy đi?

Thấy bạn quá nóng nảy, nên Mây Hồng đành phải gật đầu:

Được rồi, ta sẽ quyết định theo ý của mi đó.

Kỳ Anh cười hì hì:

- Vậy mới được chứ!

Lườm bạn, Mây Hồng bảo:

- Mi vui rồi phải không?

- Vậy mi còn chuyện gì nữa à?

Mây Hồng cười tủm tỉm:

- Bây giờ là chuyện vấn đề của cái bao tử. Kỳ Anh hiểu ý bạn, cô gật đầu:

Đói thì đi ăn, có gì phải tính toán.

- Có điều là ai tính tiền?

Kỳ Anh kêu lên:

- Ê, ai có tin mừng thì người đó đãi chứ.

- Đợi ta một chút.

Mây Hồng khuất vào trong, Kỳ Anh bước ra ngoài lén điện cho Trường Vũ:

- Ủ, anh đến quán phở mi ni nhé Kỳ Anh tắt máy thì cùng vừa lúc Mây Hồng Minh đi được rồi đó?

Trên đường đi Kỳ Anh lại hỏi:

- Đáng lí ra mi đâu cần phải đi làm cho vất vả.

Mây Hồng đeo kính vào rồi mới giục bạn:

- Ôi, thôi nếu mi không muốn nhìn thấy ta xiu tại đây vì đói chứ.

- Được đi thì đi!

Một lát sau, hai người cũng đến được quán phở, Mây Hồng ngạc nhiên:

- Sao lại ghé quán này chứ?

Kỳ Anh vờ như không nghe cô vẫn thao thao bất tuyệt:

- Mi đi làm rồi chắc chắn sẽ ít có thời gian để đi chơi với ta.

Ôm eo bạn, Mây Hồng thủ thỉ:

Tối tui mình vẫn có thể đi với nhau mà.

Đành là vậy. Nhưng ta vẫn thấy làm sao vậy?

Dừng xe, Mây Hồng bước xuống cô căn nhà:

- Quán này đông khách lắm đó, nắm tay bạn kéo vào, Kỳ Anh vừa đi vừa nói:

- Quán đông khách thì thức ăn mới và ngon.

- Nghĩa là sao?

Thường quán ế thì thức ăn họ hâm lại đó mà.

Nghe bạn nói thế, Mây Hồng gật gù:

- Mi nói cũng phải.

- Ta luôn là người đúng mà.

- Khi thật!

Trông thấy Trường Vũ ngồi sẵn ở đó rồi. Mây Hồng hơi khựng lại. Biết bạn đang nghĩ gì nên Kỳ Anh đẩy cô bước tới:

- Tới luôn đi.

- Mi...

- Gì thế?

- Trường Vũ kia.

- Thì mặc anh ta.

- Có phải mi hẹn anh ấy không? Kỳ Anh lắc đầu quây quật:

- Làm gì có.

Lừ mắt nhìn bạn. Mây Hồng phán một câu:

- Mi đừng hòng qua mắt được ta. Mi bán đứng bạn bè.

Kỳ Anh càu nhàu:

- Mi đã nghi đến như thế là cùng. Ta nói thật mà lại nghi ngờ. Ta giận mi đó.

Nghe bạn nói vậy. Mây Hồng tin ngay:

- Không có thì thôi, mì làm gì mà giận ta nhiều đến vậy.

- Chỉ chờ có thế, Kỳ Anh nói một cách có chủ ý:

Lỡ rồi, chúng ta cũng nên ngồi cùng bàn với anh ấy.

Nhìn khắp lượt cũng không còn bàn nào trống Mây Hồng đành phải gật đầu:

- Vậy cũng được!

Kỳ Anh nắm tay Mây Hồng bước đến bàn của Trường Vũ đang ngồi cô vờ lên tiếng:

- Sao ngồi một mình vậy anh Trường Vũ?

Trường Vũ cũng vờ như vừa gặp hai cô bất ngờ nên nói:

- Ôi trùng hợp vậy? Hai cô cũng đi ăn đó à?

Kỳ Anh gật gù:

- Có vui lòng cho hai đứa mình tá túc cùng bàn không?

Trường Vũ đứng lên, anh nói một cách vui vẻ:

- Chẳng những đồng ý mà anh còn chiêu đãi hai cô châu này nữa.

Kỳ Anh tủm tủm cười:

- Nói thì phải nhớ đó nha!

- Anh đâu có hứa lèo. Nào mời hai cô ngồi xuống chọn món ăn cho mình đi.

Vẫn tiếng của Kỳ Anh:

- Sao, anh định chiêu đãi theo ý thích của mình nữa hả?

Trường Vũ lén nhìn Mây Hồng rồi mới nói:

- Đúng vậy. Hai cô cứ tự nhiên mà chọn tùy thích!

Kỳ Anh nhìn Mây Hồng rồi đưa thực đơn cho bạn:

- Nào, mi hãy chọn đi!

Mây Hồng đùn đẩy:

- Mi chọn đi! Ta dùng giống mi đó.

Kỳ Anh mỉm cười bí mật:

- Ta ăn sang lắm đó.

Lừ mắt nhìn bạn, Mây Hồng nói thật nhỏ:

- Mi đừng có nên "đục nước béo cò" đấy nhé!

Kỳ Anh bảo đùa:

- Hử, mi sốt ruột rồi hả?

Mây Hồng nguýt bạn:

- Mi kỳ ghê!

- Có gì đâu mà kỳ. Lâu lâu mới được anh Trường Vũ chiêu đãi một lần kia mà.

Nghe được, Trường Vũ liền lên tiếng bảo kê:

Nếu hai cô cần, anh sẵn sàng mời hai cô đi ăn thường xuyên hơn.

Kỳ Anh mau mắn nói:

- Tự anh nói đó nha.

Trường Vũ cười cười:

Được hân hạnh mời hai người đẹp đi ăn đôi với anh mà nói đó là một điều vinh hạnh.

Vẫn tiếng của Kỳ Anh, cô nói một lời hứa hẹn:

- Được thôi, chúng tôi sẽ không làm cho anh thất vọng đâu.

Mây Hồng lườm bạn:

Nhỏ này hay ghê nhỉ, dám nói một cách dạn dĩ vậy sao? Chẳng sợ anh Vũ cười sao?

Trường Vũ nhìn Mây Hồng bằng ánh mắt thân thiện:

- Không sao đâu, Mây Hồng đừng nên khiêm tốn như vậy.

Mây Hồng dạn dĩ hơn:

- Tôi chỉ sợ nó làm rỗng túi tiền của anh mà thôi.

Trường Vũ nhìn cô đăm đăm:

- Anh sẵn lòng để cho hai cô làm sạch túi anh luôn đó.

Kỳ Anh ngăn lại:

Đừng nói xa nói gần nữa, hãy lo điều thực tế đây này.

Mây Hồng hỏi bạn:

- Thực tế gì cơ.

- Kiến cắn bụng lung tung nè!

Mây Hồng lừ mắt nhìn bạn:

- Mi lúc nào cũng vậy cả.

- Kỳ Anh nói vui?

- Cháu nội gái ba đời của dòng họ “Trư” còn sót lại đó.

Mây Hồng đưa tay đẩy thực đơn về trước mặt Kỳ Anh cô thoái thác:

- Vậy thì mi cứ gọi thức ăn cho mi đi. Những thức ăn đã được bồi bàn mang lên trước sự ngạc nhiên của hai người. Hiểu ý nên Trường Vũ giải thích:

- Anh tự chọn vậy. Mong là sẽ làm hai cô vừa miệng.

Kỳ Anh tròn mắt nhìn thức ăn bày ra trước mặt, kêu lên:

- Ôi, thật là tuyệt! Thật hấp dẫn.

Trường Vũ chia tay ra:

- Thích thì ăn thật nhiều nhé!

Kỳ Anh cầm đĩa, rồi giục Mây Hồng:

- Cầm đĩa đi Mây Hồng.

Mây Hồng đang đeo đuổi một suy nghĩ riêng tuôn. khi nghe Kỳ Anh gọi cô giật mình:

- Gì cơ?

Kỳ Anh trêu bạn:

- Ê, mi đang nghĩ đến chuyện gì mà say mê thế?

Mây Hồng lúng túng:

- À...không có gì.

Trường Vũ giục:

- Thôi ăn đi, nguội sẽ mất ngon đấy.

- Không thể từ chối được Mây Hồng đành phải cầm đũa. Nhưng cô ăn một cách khiêm tốn.

Một lát sau, ra đến bên ngoài Mây Hồng vẫn còn âm ức:

- Ta không ngờ mi lại đưa ta vào tình thế khó xử như vậy.

Biết bạn vẫn còn giận mình. Nên Kỳ Anh nói mát:

- Ta thấy anh Trường Vũ là người rất ga lăng và lịch sự.

Mây Hồng càng thêm ức lòng:

- Vậy hả? Anh ấy tốt đến như vậy mà ta không nhìn thấy à?

- Thôi đi mà, mi đừng giận ta đến như vậy?

- Ta chỉ muốn tốt cho hai người đó mà.

Ngoảnh mặt đi Mây Hồng bảo:

Cám ơn lòng tốt của mi đó.

- Hử, mi đang giận mình đó hả?

- Giận mi thì được cái gì chứ?

Kỳ Anh cười hì hì:

- Mi không giận thì được rồi. Vậy bây giờ mình đi đâu đây?

Mây Hồng phớt lờ:

- Tùy mi.

Hai người đưa nhau vào quán nước. Mây Hồng ngạc nhiên.

- Sao lại vào đây?
- Ta sẽ đãi mi châu trái ngon lành luôn.
- Lại ăn nữa hả?

Kỳ Anh cười chế giễu:

- Kỳ này mình sẽ cho mi mát eo thôi.

Mây Hồng giả nãy:

- Mi đừng có mà đùa. Ta chẳng thèm ăn gì nữa đâu.

Mây Hồng chợt nhìn thấy Khánh Vân. Cô hỏi ngần ngại. Khánh Vân nhìn cô hơi mỉm cười, rồi quay sang cô bạn ngồi cạnh nói to cố ý cho Mây Hồng nghe:

- Con nhỏ đó mới xin việc ở công ty mình đó Thu.

Thu ngạc nhiên nhìn Mây Hồng chăm chăm:

- Chà, con nhỏ ấy cũng xinh quá phải không?

Khánh Vân mím môi:

- Đẹp nổi gì chứ nhìn là thấy chướng mắt rồi.

Thu nhìn bạn dò hỏi:

- Dường như mi không thích cô ta?

Khánh Vân nguýt dài:

- Làm sao mà thích được chứ?
- Này, mới vào làm thôi đã mắc lỗi với mi rồi à?
- Không có lỗi phải gì cả. Tại ta chẳng ưa được thôi.
- Gì kỳ vậy? Mình chẳng hiểu gì cả.

Khánh Vân thở dài:

- Làm sao mà mi hiểu được.

Chợt Thu kêu lên:

-A ,ta biết rồi, thì ra là như vậy?

Khánh Vân lạ lẫm nhìn bạn:

- Mi biết gì cơ.

- Mi sợ cô ta đánh cắp mất trái tim của “ông phó” của mi chứ gì?

Hơi ngượng, Khánh Vân chống chế.

- Làm gì có.

- Khai thật đi để ta còn có cách mà giúp đỡ. Mi giúp gì được cho ta chứ?

- Thì mi cứ nói thiệt đi.

Khánh Vân vờ nát ngang nói thiệt gì chứ? Cô lắc đầu:

- Không có gì để nói cả:

- Thật không?

Tiếng thật không của Thu khá lớn làm cho cả Kỳ Anh và Mây Hồng cùng giật mình quay lại. Mây Hồng nhận ra Khánh Vân cô tự nhiên nói với Kỳ Anh:

- Kế toán của mình kìa!

Kỳ Anh ngơ ngác:

- Mi làm gì mà có kế toán!

- Công ty mới đó.

- À, ra là vậy!

Trường Vũ ngồi quay lưng lại với bàn của Khánh Vân nên cô không nhận ra anh. Mây Hồng và Kỳ Anh ăn rất tự nhiên. Kỳ Anh luôn vui vẻ:

- Nếu thường xuyên được thế này thì hay quá!

Mây Hồng lừ mắt nhìn bạn:

- Nhỏ này....

Trường Vũ thì lại khác, anh nói:

- Anh rất hân hạnh được mời hai cô đi ăn thường xuyên.

Kỳ Anh cười hì hì:

- Tụi này không khách sáo đâu.

Mây Hồng xoa tay:

- Anh đừng nên miễn cưỡng với nhỏ ấy như vậy.

Trường Vũ mỉm cười:

Đâu có miễn cưỡng. Anh thật lòng mời hai cô.

Kỳ Anh vắn vẹo.

- Có thêm Kỳ Anh này sợ làm kỳ đà thôi.

Biết bạn sắp nói bậy, Mây Hồng tìm cách ngăn lại:

- Ăn vừa thôi, kéo lại than đau bụng đó.

Kỳ Anh lại cười hì hì:

- Có sao đâu, được ăn miễn phí ta sẽ không có chuyện gì.

Mây Hồng trách bạn:

- Nếu muốn thế sao chẳng chịu nói Đức Tài một tiếng.

Kỳ Anh bỗng tần ngần:

- Nếu được như vậy thì còn gì bằng nữa. Nhưng mà lúc này anh ấy bận lắm!

Mây Hồng lắc đầu:

- Lại bênh vực cho nhau nữa rồi. Bận gì đến nỗi không có thời gian để đưa người yêu đi ăn một bữa.

Trầm ngâm, Kỳ Anh nói:

- Ta cũng chẳng hiểu nữa. Dường như anh ấy có nỗi khổ gì đó không tiện nói cho ta nghe.

- Thế thì mi cũng nên quan tâm mà tìm hiểu chứ?

- Ta cũng muốn lắm. Nhưng mà...

Trường Vũ đành phải nói:

- Thật ra thì Đức Tài cũng không có chuyện gì xấu đâu mà chẳng qua là nhà anh ấy có chút chuyện thôi mà.

Kỳ Anh mau mắn hỏi:

- Chuyện này nhất định là anh biết phải không?

Trường Vũ nhẹ gật đầu:

- Anh biết. Nhưng mà tốt hơn cô nên tìm gặp Đức Tài sẽ rõ hơn nhiều.

Mím môi, Kỳ Anh gật đầu:

- Vâng!

Bữa cơm cũng qua đi. Khi Mây Hồng nhìn lại thì Khánh Vân cùng cô bạn đã biến mất rồi.

Chờ cho hai cô đi rồi Trường Vũ mới dắt xe của mình ra:

- Anh Vũ?

- Khánh Vân.

Khánh Vân nhìn anh một cách dò xét. Cô thắc mắc hỏi:

- Anh quen cô ta à?

-Ai?

- Hai cô bạn vừa rồi.

Trường Vũ à lên một tiếng:

- À, hai cô ấy ư?

- Vâng!

- Chỉ là bạn bình thường thôi. Khánh Vân nhìn anh bằng ánh mắt một cách ngờ vực:

- Có thật là bạn bình thường thôi không? Trường Vũ nhú mày:

- Em nói vậy là ý gì?

- Em không tin như vậy?

Trường Vũ cười nhạt:

- Em thì lúc nào cũng đa nghi luôn nghĩ sai cho người khác.

- Anh...

Trường Vũ định bước đi, thì bị Khánh Vân ngăn lại:

- Có phải anh thích nhỏ Mây Hồng đó không?
- Sao em hỏi vậy?
- Thì anh trả lời em đi.
- Anh không thể trả lời em.
- Sao thế?
- Em đừng hỏi nữa được không?

Khánh Vân chưa chịu buông tha:

- Chắc là như vậy rồi.
- Anh vẫn còn có cái quyền của anh kia mà.
- Nhưng..

Trường Vũ lên xe, anh cho nổ máy vọt đi. Để lại phía sau Khánh Vân với vẻ mặt tức giận nhìn theo.